

skiftet, skulde kunne karakteriseres som et Bonderegimente. Den højtærede Konseilspræsident har advaret imod at gøre det, og jeg mener ogsaa, at en saadan Karakteristik er urigtig, og jeg tror, at jeg, hvis jeg vilde være vidtløftig, vilde kunne godtgøre det ved mange Eksempler. Jeg tror endogsaa, at den Samfundsklasse iblandt os, som man nu en Gang kalder Bondestanden — jeg tager Udtrykket i snæver Betydning —, er i Begreb med at beklage sig over, at man taler om Bonderegimente, at den er i Begreb med i mange Maader at blive misfornøjet med det Regimente, som har hersket, fordi det langtfra er et Bonderegimente, saaledes som man maaske — mere eller mindre ensidigt — har ønsket. Men jeg mener ogsaa, at det ganske reelt set er aldeles urigtigt at tale derom. Tager jeg for mig Finanslovsforslaget med Anmærkninger, saaledes som det nu foreligger for os, og gør det, saaledes som jeg nu har haft til Vane gennem noget over 40 Aar, til Genstand for et indgaaende Studium — det er en 17—1800 Spalter, saa det er ret vidtløftigt at gøre det, men jeg er omtrent igennem det, — og jeg saa sammenligner dette Finanslovsforslag tilligemed dets Anmærkninger med det Finanslovsforslag med Anmærkninger, der i Aaret 1900 forelagdes som det sidste af et Højreministerium, og nøje overtænker, hvad det er, der er kommet ind paa det foreliggende Budget i Sammenligning med det, der forelagdes for os for 7—8 Aar siden, saa siger jeg, at der er ikke meget at spore i Retning af, at det skulde være et Bonderegimente, som er bestemmende for, hvad der kommer til at staa paa et saadant Budget. Og der skulde ganske særlig ikke kunne findes Grund til Anklage fra Hovedstadens Side eller fra de Institutioner, som have deres Sæde her i Hovedstaden; de skulde ikke gerne klage over Bonderegimentet, klage over, at de ere blevne forsømte; der er til Overflod ydet en god knuget og skuddet Maade til den ene Institution efter den anden. Jeg har fremsat den Anklage — og jeg gentager den i dette Øjeblik —, at det er en af Manglerne ved dette Ministerium, der har regeret her i Landet siden 1901, taget i sin Helhed, at det alt for ukritisk har ladet Summer og Bevillinger komme frem den ene efter den anden i altfor omfattende Maalestok. Dette burde have været noget anderledes, der burde være øvet en større Kritik overfor mange af de Fordringer, der ere komne frem, og jeg vilde meget

ønske, at der kunde øves en større Kritik i Fremtiden i Henseende til, hvad der forelægges. Tiden og Stedet er jo ikke i Dag til at tage fat paa det i Enkelthederne; maaske kan der blive det ved en anden Lejlighed; men jeg siger det, fordi jeg vil gøre mit til at afvise denne Tale om Bonderegimentet, thi den er uberegtiget i alle de Forbindelser, hvori den er brugt.

Naa, det er jo kun eksempelvis, at jeg har draget et og andet frem af, hvad den ærede Ordfører har omtalt, hvad jeg mener, der kan være Anledning til at gøre opmærksom paa. Jeg skal da, efter at jeg jo allerede har angivet, at jeg agter at stemme for Flertallets Beslutning, for øvrigt gøre den Bemærkning — den glemte jeg, da jeg begyndte —, at Udtrykket „Flertallet“ i Redaktionen af Flertallets Forslag til Beslutning egentlig er et ganske overflødig Ord. Vi have oftere debatteret Spørgsmaalet derom her i Tinget. Naar der staaar, at Folketinget gør det eller det, saa involverer det, at det er Tingets Flertal, og det er derfor overflødig at skrive det Ord „Flertallet“. Der har sidet en Mand her i Tinget, som hed C. Berg, som i sin Tid med stor Styrke har hævdet, at man aldrig burde skrive „Flertallet“ i denne Forbindelse. Det er nu af den Slags Ting, som ikke have nogen særlig reel Betydning, men jeg tror, at det rent parlamentarisk set vilde være rigtigst, at Ordet „Flertallet“ ikke brugtes i denne Forbindelse. Jeg siger altsaa, som jeg allerede har udtalt, at jeg agter at stemme for denne Beslutning, og min Hovedgrund er den, som er givet for mig, naar jeg ser paa den hele Situation. Jeg gaar ud fra, at vi skulle gøre vort bedste, for at Udviklingen kan foregaa rolig her i Landet, for at Landet i det hele taget kan regeres paa en nogenlunde tilforladelig Maade. Jeg siger „nogenlunde“, thi Mangler hæfter der jo ved al Ting. Naar jeg har denne Opfattelse, kan jeg ikke i mit Blik paa vort Samfund og dets hele Forhold se, at der er nogen anden Retning, der er i Stand til at danne en Regering eller styre her i Landet, end en Retning, der omtrent svarer til den, der har regeret indtil dette Øjeblik, og naar jeg ikke kan det, saa vil jeg ikke være med til at skabe Vanskeligheder for, at Styrelsen kan foregaa. Det er denne Opfattelse, som har været bestemmende for min Stilling lige siden Systemskiftet i 1901, og jeg vedbliver at forfølge, forsvare og hævde denne Grundopfattelse, indtil der sker en For-